

Todo:

- 1 koke øving i etisk hacking
- 2 klippe seg uten at det koster skjorta
- 3 finne Maddie McCann
- 4 skrive jobbsøknad

Handleliste

bog 10pk
powerking

Drink:
Jim Beam
Cola
Soyasaus

Ny Oransje ullsokk

Oss i fremtiden

deilig	offline		
til	du	som	nyter
saftig	lese	stoff	

Offline er et tidsskrift for
Linjeforeningen Online

Redaktør:

Syver Andersen
syver.andersen@online.ntnu.no

Økonomi:

Karen Skauge

Grafisk profil:

Beate Hay Sandmo
Endre Ulberg
Håkon Halldal

Layoutansvarlig:

Syver Andersen

Forside og bakside:

Tobias Ursin Haugrønning

Midtside:

Foto: Helle Hornes Fystro &
Tobias Ursin Haugrønning
Redigering: Hallvard Vatnar Olsen

Medvirkende:

Agnes Aven Suhr
Bernhard Rynning
Catrin Johansen
Cecilia Lie
Edvard Hjertvik Aasen
Eline Jåsund
Even Tveit
Hallvard Vatnar Olsen
Hanne Bussesund
Hedda Feng Homme
Helle Hornes Fystro
Isabelle Mac Quarrie Nordin
Jo Næss Tremoen
Jonas Haakonsen Reiersen
Karen Skauge
Lars Tangen-Hestnes
Syver Andersen
Tobias Ursin Haugrønning

Trykk:

CopyCat
Opplag: 150
Dato: 13.11.2025

Kontakt:

Redaksjonen, Prokom
redaksjonen@online.ntnu.no
Sem Sælands vei 9
7034 TRONDHEIM
<https://online.ntnu.no>

Kjære landsmenn!

Velkommen til årets tredje utgave av Offline! Dette er min første som redaktør, og det er med den største glede jeg får presentere årets største – og forhåpentligvis morsomste – utgave. Vi har skrevet mange saftige artikler om litt av hvert, og vi gleder oss til å høre hva du synes!

Det å motta den berømte Offline-redaktørhatten er en stor ære. Selv om takketalen min på Immeballet ble noe forkortet, er det ingen hemmelighet at jeg synes det er utrolig stas å få være med på å forme Online-linjeforeningens historie. Å jobbe med dette bladet er både gøy og givende – spesielt når jeg får se hvor mye engasjement, kreativitet og humor folk legger i bidragene sine.

Denne utgaven byr på mye forskjellig – alt fra KI-skepsis og refleksjoner rundt teknologiens rolle i studenthverdagen, til et lite introkurs i bartending med få ingredienser for deg som vil imponere uten å tømme lommeboka. Kanskje du også plukker opp et nytt tips til hvor du vil klippe deg neste gang, eller får et innblikk i Trondheimstudentens små og store gleder.

Og husk – Offline er ikke bare laget av Prokom, men for hele linjeforeningen. Har du en mening, en rar historie, et dikt, et meme eller bare lyst til å prøve deg som skribent? Da er du hjertelig velkommen til å bidra! Send oss en melding på Slack, mail, eller stikk innom A4 – vi blir alltid glade for nye stemmer og friske ideer.

Og som om ikke det var nok å glede seg over denne gangen: neste år markerer Online sitt 40-årsjubileum! Det blir et feiende flott år med feiring, mimring og forhåpentligvis noen skikkelig legendariske arrangementer. Vi i Offline gleder oss til å dekke det, og kanskje også se tilbake på hvordan både linjeforeningen – og bladet – har utviklet seg gjennom årene.

Så brett opp ermene, sprett opp den PK-en og nyt lesinga. God fornøyelse!

Syver Andersen
Offline Redaktør

1.Forord fra vår kjære leder

4

2.Bingo for resten av semesteret

5

3.Online, offline og litt out of line

6

4.Prokom tester: Billige frisører

8

5.Hell og Cecil løser krim saker

10

6.Immeball

14

7.Midtside

16

8.Der ingen skulle tro at nokon kunne bog

18

9.(OPEN) AI Insanity

20

10. Hall of fame and shame

24

11. Er vi alle Truman ennå?

26

12. Drikk først, spør etterpå

28

13. Kollektiv skrekkehistorier

30

STYREORD

Kjære Online,

Høstmørket har lagt seg over Trondheim atter en gang. For noen er det første gang, for andre én av mange. Med dette følger eksamensperioden og lange timer med lesing. Men når byen stilner, lyser A4 fortsatt. Der sitter eksamensklare Onlinere med kald PK i hånda, og jobber for et skikkelig skippertak. Det er lite som kan måle seg med A4-krigernes innsats, kreativitet og effektivitet før en innleveringsfrist eller eksamen. Stå på! Vi heier på deg.

Som leder blir jeg oppriktig stolt av å se hvor mye innsats komiteene våre legger ned i det Online gjør best: trivsel. Engasjementet dere viser, gjenspeiler bare hvor rike vi er på samhold, inkludering og energi. Fadderuker og bedpres, til julebord og lunsjlounger, er bare en brøkdel av alt det gode dere har fått til. Og snart venter det pudder og pils i bakkene i Åre.

Ikke glem å bruke kontoret i lesepausene. Det er deres rom, så bruk det for alt det er verdt. Med kjøkkenvifte på plass og en tilfredsstillt HMS-ansvarlig på NTNU, kan vi endelig bruke toastjernet igjen <3

William Sør Fagerstrøm

William Fagerstrøm,
Leder i Online

En utfordring til dere alle. Midt i eksamensfokuset er det lett å glemme å se hverandre. Løft blikket. Gå til en medstudent, si hei og spør hvordan det går. Kanskje ta en runde Smash/Mario Kart på den nye Switchen på kontoret. Det koster lite, men gir mye tilbake.

Julen er rundt hjørnet, ikke gi dere enda. Hovedstyret ønsker dere en god grind videre!

Eksamens-avbrekk bingo

Til alle dere som trenger litt koselig inspirasjon for å komme gjennom eksamensperioden.

Dra på julemarkedet på Torget 	Lag en god suppe 	Les ferdig en bok 	Ta et bad i fjorden
Gjør et puslespill 	Ha filmkveld med venner 	Gå på en date 	Ta en skitur i marka
Prøv en ny type trening 	Gå deg en lang tur 	Ha en spillkveld 	Vaske hele leiligheten
Bak kanelboller 	Pynt til jul 	Dra på en konsert 	Ha en spa-kveld

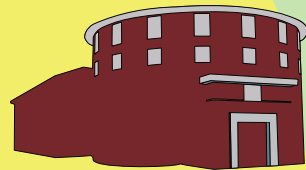
TEKST OG DESIGN: ELINE JÅSUND

Online, Offline og litt out of line

*Tilstandene er helt syke under fadderuka, det er rene Ville Vesten! Vi har toga rundt i byen, fra leilighet til leilighet. Noen badet i havet og på Pirbadet, mens andre svømte i Hiroshima og billig øl. Vi oppdaget at silent disco er en hvit løgn. Det er **ikke** silent!*

Kjære gamle og nye Onlinere,

Sommeren er over, og hjertelig velkommen! Mange ivrige og spente mennesker skal få status som ny student. La oss være ærlige, det burde vel egentlig hete fadderukene. Her får man sitt første møte med studentlivet, på både godt og vondt. For å oppsummere fadderukene i korte trekk: det var ekstremt sosialt. Vi har fylt opp den sosiale kvoten vår for mange uker. Her møtte vi våre gode medstudenter, som vi tør å påstå vil være venner for livet. Klisje å si, men helt sant! Vi ble også kjent med mange nye mennesker - ikke bare førstiser, men også andre- og tredjeklassinger som var sykt nice. Nå vet vi hvertfall hvem vi skal kjøpe pensumbøker av senere :p

Oppturene ved Trondheim er mange. Man møter nye mennesker, den berømte kjærestegarantien og en by som til tider lukter hundemat. Vårt første møte med Online var da vi skulle møte faddergruppene, og vi husker det som om det var igår. Vi ble møtt med jubel, som om vi hadde vunnet gull i OL, eller var Katniss og Peeta i flammer. Usikker på om dette faktisk skjedde, men det er sånn vi velger å huske det, hehe.

Et arrangement som havner høyt på lista over wtf, er det beryktede toga-greiene. Hvem kom på at alle skal kle seg i kun et laken i Trondheim på høsten? Har dere sett værmeldingen for Trondheim de siste 15 årene? Regn, vind og iskaldt, også står alle

studentene i hvite og alt for små laken med en nippel hengende ut. Og nåde deg om du ikke var tidlig ute for å handle non-stretch laken, de forsvant nesten like fort som billettene til Flo Rida under UKA. Det var en sinnssyk krig om å få toga-billetter på Samf. Nettsiden deres kræsjet som OW under påmelding (les: imball, Åre, egt alt med over 45 plasser). Til tross for været og ufrivillig flashing av nipler, var det 100% verdt det. Vi sitter igjen med mange gode minner (i både godet og på snap), og en burger fra Sesam som hitta alt for godt kl.01.47.

Som et plaster på såret etter toga, var det hangover-kino. Her ble Eddington vist, en amerikansk film som tilsynelatende var politisk med en humoristisk vri. Lite visste vi da vi kom subbene inn på Nova Kino med spy opp til halsen at denne filmen skulle ta oss med på en berg-og-dal-bane av følelser og den sykeste plottwisten. Den gjorde at noen av oss kanskje gikk ut mer svimle enn da vi kom inn. Offline er ikke et sted for spoilers, men vi kan si en ting; vi burde hørt på google om hvilke sjangere det var; skrekfilm, Western, komedie, thriller, Neo-Western, drama, krimfiksjon og mysterie. Om man ignorerer kvalmen litt, så var det sykt digg med gratis duo Popcorn & Baconsnacks og brus. Litt som 'the cherry on top' på en perfekt søndag. De som ikke så filmen, gikk glipp av en opplevelse, sånn for real.

Da helgen kom, ventet silent disco. Det var nesten like syre som løpingen med promillebriller under Online-lekene, men bare med lys, lyd og dansing som fikk oss til å lure på om vi fortsatt var i Trondheim eller Berghain. Noen av dere mimret kanskje i løpet av kvelden tilbake til talent-show på barneskolen, og angret på at dere ikke fulgte drømmen for å bli den neste Ariana Grande. Tro oss, vi har hørt dere synge, dere valgte riktig.

Da fadderuka kom til sin ende, var det kun en ting som gjenstod før vi ble ordentlige Onlinere; kompileringen. Vi vokter oss for å gå for mye i detalj

om innholdet i selve kompileringen, men følelsene vi satt igjen med i etterkant passet godt overens med de vi hadde fra de andre arrangementene i fadderukene. Svimmelhet og kvalme, klær som ble så skitne at de kanskje aldri får se dagens lys igjen, og mistenkelig lavt oppmøte innad i faddergruppene (dere vet hvem dere er). Men, hvis vi dypper hodet ned gjennom kvalmen og det andre grumset, ser vi en gjeng fullverdige Onlinere som står hverandre enda nærmere, og er klare for å bringe tradisjonen videre. Gratulerer!

Fadderuka og ny student i Norges beste studentby har bydd på mange gode minner, vennskap og noen (u)forglemmelige hendelser. Byen som først føltes stor og kald, er nå fylt av kjente ansikter. Det skal sies at selv om fadderuka er over, vil minnene og leveringen min aldri være det samme. Keep coding, stay debugging.

TEKST OG FOTO: HEDDA FENG HOMME OG EVEN TVEIT

Prokom Tester: Billige Frisører

Prøver du å sjonglere husleia, pils og cursor pro pluss subscription, men får ikke svindyrer frisørtimer til å gå opp i ligningen? Prokom har løsningen. Vi har trosset dårlige anmeldelser og testet tre billige alternativer som ikke koster skjorta.

Abdel Frisør

Jeg blir tatt imot med et beskjedent «Hallo». Det kjennes ut som at han skal kalle meg sjef, men trekker seg i siste liten. Når det blir min tur, kommer den klassiske «Værsegod», etterfulgt av «hva skal du ha?»

Salongen er enkel men stilren, og det er betryggende å se velstelte menn som Martin Ødegaard hengende på veggen. Riktignok versjonen av Martin før han innbilte seg at goatee skjegg tar seg bra ut.

Klippen er noe av det mest effektive jeg har sett. Konsentrasjonen i ansiktet til Abdel gjør meg trygg, selv om han klipper i samme hastighet som Guido bytter dekk. (Han fra Biler)

Det blir lite prat under klippen, men jeg kan holde kjeft i noen minutter og bare se på det som skjer uten å skjønne hva som skjer. (Jeg har jo vært i Algdatt undervisning før, duh)

Resultatet er utmerket, og jeg er meget fornøyd med min nye frisyre. 4 stjerner, kommer til å dra hit igjen.

Pris: 200kr
Pros
- Skarp klipp
- Martin Ødegaard Plakat
- Grisebillig
Cons
- Ble ikke kalt sjef

RAS Frisør Moholt

Jeg åpner døren og dutften av rød define slår meg som en knyttneve i fjeset. «Her har jeg har kommet til rett plass» tenker jeg. Til min positive overraskelse er det en vennlig dame som tar meg i mot. Hun kan verken norsk eller engelsk, men det gjør ingenting så lenge klippingen går som den skal.

Lokalet ser ut som det bør gjøre, med blant annet gode gamle Martin på veggen. «A little bit shorter» sier jeg og trimmern fyres opp. Ikke et ord blir utvekslet på de snau 15 minuttene klippet tar.

Man får ingen skarp «low taper fade», ei eller en begredelig skamklipp. For 200kr kommer du ut med en solid sveis som forhåpentligvis ikke skremmer bort alle abakusene. Tre stjerner.

Pris: 250kr
Pros
- Ble kalt sjef
Cons
- Fikk en grell cut
- Hardhendt med hårklipperen

Pris: 200kr
Pros
- Luktet rød define i salongen
- Grisebillig
- Martin Ødegaard plakat
Cons
- Litt mid cut

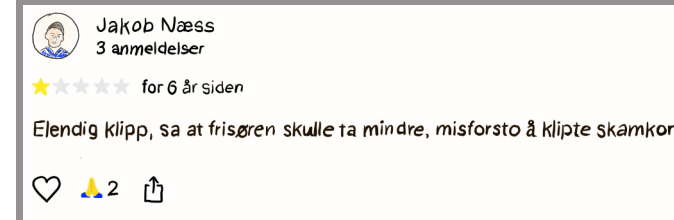

SAN Frisør

På veg til frisørsjappa skumleser jeg anmeldelsene på google. Jeg skjelver av skrekk, men det er for sent å snu nå. Det første han gjør er å klippe en rett linje fra A til B hvor A er venstre vike og B er høyre vike. Fuck meg. I tillegg er karen så hardhendt med hårklipperen at jeg genuint lurar på om jeg begynner å blø.

Midt i cutten titter jeg opp i speilet og mannen fra «Thousand Yard Stare» stirrer tilbake på meg. Forskrekkelser avbrytes av spørsmålet: «Hvor er du fra sjef?» Forteller at jeg bor i Oslo området, men frisøren korrigerer meg og sier: «Nei, Bærum». På et eller annet merksnodig vis klarer han å snappe opp at jeg er fra Bærum?!

Fordi jeg ble kalt sjef, samt de enorme lokasjonsferdighetene klarer SAN frisør å klamre seg til 2 stjerner.

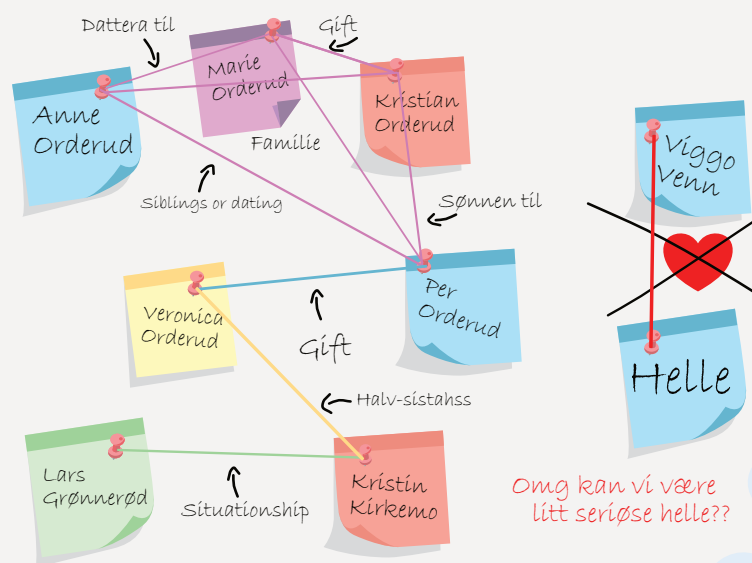
TEKST OG FOTO: SYVER ANDERSEN, BERNHARD RYNNING, LARS TANGEN-HESTNES OG HALLVARD VATNAR OLSEN

Hell & Cecilia løser krim saker

Fire dømt for medvirkning til drap, ingen morder. Hvordan henger det sammen? Resten av Norge har kanskje ikke tenkt på det, men det har vi: det henger ikke sammen, spør du oss.

Oppsummering av saken

Orderud saken. En sak som hjemsøkte de tidligere generasjoner, i tillegg til oss to som da nylig har sett dokumentaren på NRK i stedet for å koke en øving. (Det er faktisk mer stressende enn man skulle tro). Natt til 22.mai 1999 ble Anne Orderud Paust og hennes foreldre Marie og Kristian Orderud skutt og drept i kårboligen på Orderud gård i Sørumsund. Per dags dato er morderen(e) enda ikke funnet, men fire mennesker ble dømt og har sonet for medvirkning til drap; Per Orderud, som er Kristian og Maries sønn, hans kone Veronica Orderud, Veronicas halvsøster: Kristin Kirkemo Haukeland og hennes kjæreste på tidspunktet: Lars Grønnerød. Det er på tide at noen tar denne saken på alvor, lowkey. Det gir liksom litt amatørvibes å ikke ha funnet den skyldige etter 26 år. Vi har alltid hatt en følelse av at politiet i Sørumsund ikke gjør jobben sin.

Etter en mørk og stormfull dag på A4, der Cecilia plapret hull i hodet på meg om the economic and political state of the world, kom vi inn på det uoriginale temaet om hvordan politiet i Sørumsund er udugelige. Over et par glovarme kopper mama-nudler, og etter at Cecilia sier "ÅH jeg bare misliker politiet i Sørumsund så jævlig sterkt ass", slo tanken oss. Hvorfor har ingen tenkt på dette før? Selv om alt peker mot at morderen(e) må være blant de fire siktede, synes vi nemlig det er veldig merkelig hvor raskt politiet frikjente resten av Norge. Det er litt som når man spiller Secret Hitler og er bombesikker på hvem som er fascist, helt til du innser at det faktisk var den du har stolt blindt på hele tiden.

Og vi har spilt Secret Hitler jævlige mye, så vi vet hva vi snakker om. Med Orderud-dokumentaren på NRK friskt i minnet hadde vi ekstremt mye kompetanse, så vi følte oss naturligvis klare til å løse denne saken på egen hånd. Så midt i diskusjonen om den politiske og økonomiske situasjonen verden er i, og det at norsk politi definitivt burde ringe oss for tips (eller en romantisk middag for to), slo det oss. Vi hadde ideer. Store ideer. Farlige ideer.

Korruperte lederstiler i dagens samfunn

Mens Cecilia tok opp diskusjonen om utnyttning av pendlerbolig, poppet det opp et spørsmål i hodet hennes. "Apropos utnyttelse, hvorfor i alle villeste heiteste er ikke sjefen til Anne avhørt?". Det ble akutt stillhet og jeg ga Cecilia et blikk som bekreftet at vi tenkte akkurat det samme (jeg blunket også og Cecilia rødmet litt). Vi hadde en ny teori. Anne var nemlig sekretæren til forsvarsministeren i Norge på den tiden.

Kan det være mulig at Anne var like flink til å prokrastinere sekretærjobben som vi er til å prokrastinere eksamenslesing? Å være forsvarsminister virker lowkey som en stressende jobb, kanskje nesten like stressende som å være komiteleder. Så man kan jo sikkert finne på litt syke ting i stressende situasjoner. Og å ha en dårlig sekretær i tillegg... Kanskje forsvarsministeren var konfliktsky og ikke visste hvordan hun skulle gi Anne sparken, så hun valgte heller å kvitte seg med hele problemet?

Denne teorien ble garantert inspirert av Helles lederstil i prokom, hvor de som ikke gjør jobben sin, plutselig forsvinner på mystisk vis. Vi sier ikke at forsvarsministeren var like gal som Helle (obviously), men noen tydelige likhetstrekk er det her. Hår og personlighet for eksempel. Vi synes absolutt at dette er en teori politiet burde undersøkt nøyere.

Etter Helles skamløse overgang fra hennes problematiske lederstil videre til hennes andre favoritt samtaleemne: "var Viggo Venn lowkey litt hot på skal vi danse?", får Helle en ny impuls. "Jeg sverger, enten så bare suger politiet i Sørumsund eller så gjorde de en dårlig jobb under orderudsaken fordi de er innblandet selv".

Og vår nye teori var født. For har noen avhørt politiet egentlig? Hvorfor slipper de ALLTID unna? (Er så jævlig lei av det der ass).

Alle som har sett eller lest krim vet jo at det alltid er de man forventer minst som er morderen. Stol på oss, vi har sett på jævlige mye super-krim. Litt sus hvordan de mistenker alle andre enn seg selv. Det gir samme vibe som Helle på vors som alltid anklager andre for å ha drukket opp ølen hennes, når vi alle vet hvem den skyldige er (spoiler: hun sitter ovenfor meg nå og snakker om å danse slowfox på Skal vi danse med Viggo).

Er orderudsokken timeless?

At Helle mener hun kunne vunnet Skal vi danse, er vel like lite sannsynlig som at politiet i Sørumsnoen noen gang gjør jobben sin skikkelig. For å si det sånn så har jeg sett bestemoren min danse bedre enn henne, og hun har brukket lårhalsen. Og mens vi snakker om bestemødre; «Jeg mener å huske at jeg så en lignende sokk i bestemor sine strikkeprosjekter en stund tilbake». Vi snakker om den verdenskjente oransje sokken som ble funnet utenfor kårboligen. Rommet ble iskaldt. For er det en ting man ikke tuller med, så er det bestemødre og deres strikkeprosjekter.

Tankene våre raser og vi vet begge to hvor denne teorien leder. Hvis denne oransje sokken var trendy i bestemor-miljøet på den tiden, er det ikke umulig at Marie Orderud selv hadde satt i gang et matchende prosjekt. Så godt kjenner vi Marie atp. "Bare trendy i bestemor miljøet? Sokken er jo litt fin da" må jeg raskt påpeke. "Vent, har du på deg den sokken nå?" spør Helle. "Vent, har du også på deg sokken?" svarer jeg. "Kan du være så snill å slutte å fotflørte med meg Helle?".

Anyways, vi konkluderer med at hun må ha blitt sur for at sokken forsvant så hun fikk helt hodemist og mistet kontrollen. Dette er en klinkende klar teori som vi tror politiet må ha misst.

Sørumsnoen: barnetorpedo-hovedstaden

Var det en teori Cecilia ikke klarte å legge fra seg, var det teorien om at den 4 år gamle sønnen til Kristin sto bak alt sammen. "FÅ KIDDEN BAK LÅS OG SLÅ" gjaller det i A4 gangene. Jeg blir satt ut av Cecilia sitt sinne og føler jeg bare må jatte med. Cecilia, som har fått litt erfaring i etisk hacking, klarer å finne ut at guttens navn var nevnt i testamentet til Maria og Kristian. (Vi er klare over at dette er et tema i dokumentaren på NRK også, men på det tidspunktet hadde jeg skiftet kanal over til Tv2 for å se Viggo på "Skal vi danse" så det fikk vi ikke med oss). Sønnen skulle nemlig overta gården, om Per og Veronica ikke fikk noen barn selv. Cecilia ser på meg med en lykke jeg aldri har sett maken til. (Eller kanskje den dagen PK var tilbake i kiosken, da var Cecilia i ekstase). "Det må være han, Helle. Den lille rakkern..." sier hun. Hun gnir hendene sammen. Denne teorien burde absolutt ikke gå i glemmeboka, man trenger tross alt ikke å kunne gangetabellen for å kunne være barnetorpedo.

Han kisen her

I slike saker som dette, mener vi (dette er kanskje litt kontroversielt) at det alltid er veldig viktig å stoppe opp, se seg litt rundt og legge merke til omgivelsene sine (lite tips til politiet i Sørumsnoen her). Når vi så dokumentaren om Orderud-saken, var det ikke vanskelig å legge merke til en liten detalj på skjermen som politiet i Sørumsnoen kanskje ikke la merke til (de har sikkert ikke sett dokumentaren engang). Denne kisen her, går det bra? Nå er ikke vi noen kroppsspråkeksperter, men nevøen til Kristian Orderud ser ut som om dagen-derpå do-besøket er litt på overtid. Stakkaren satt sånn hele intervjuet. Motivet hans spør du? Det har vi vel egentlig ikke kommet frem til (hvorfor skulle vi det, vi er jo ikke politi?), men det er litt som når man slenger ut i en opphetetrunde med Secret Hitler: "Vent, hvem la egentlig på den røde brikken der?" Det er alltid den ubekvemme jævelen.

Pga copyright har vi laget en fantomtegning av kisen via hukommelsen

Vi må innrømme etter en 2 timers lang detektiv-jobb, at vi faktisk ikke er ekte detektiver. Vi er rett og slett to helt vanlige mennesker med vanlige jobber. Eller Helle har ikke jobb.

Som du sikkert har skjønnet så er vi mennesker som ikke stoler på fakta fordi det kan være at det ikke er fakta. Litt som denne artikkelen også. Det handler ikke om trust issues, men litt sånn generelle issues. Stol aldri på noen uansett hva, verken i Secret Hitler, Skal vi danse, på vors, eller store mordsaker som lowkey er løst.

DONT SUE plis

TEKST OG DESIGN: CECILIA LIE OG HELLE HORNES FYSTRO

Av med buksa for årets immball!

Imballet er der man kan vise frem de fineste klærne, de sykeste dancemovsa og antallet daljer man har samlet opp. Dette er dagen hvor nye Onlinere blir tatt imot og integrert inn i Online kulturen.

Fine folk i fine klær i litt for godt humør. Det finnes vel ingen bedre måte å starte skoleåret på enn med et smellbra ball! Det er selvsagt snakk om Immballet 2025!! Dette er kvelden hvor nye uskyldige onlinere møter den gamle Online tradisjonen med skammelig mye drikke, bukseløse folk og gutter med "pattene ut". Dette skulle likevel vise seg å være en fantastisk, minneverdig kveld. Og dersom du ikke hadde en så minneverdig kveld, så kan iallfall alle de andre med minne om kvelden, fortelle deg at der tar du feil.

Taler

God mat, fantastisk drikke og ikke minst gode taler. Vi ble tatt imot med en velkomsttale over all forventning, eller altså så mye man klarte å høre over HS sin rølpete skåling til det sjette bordet på andre siden av salen. Hatteoverrekkelsen tok salen med storm, der hatten gikk fra den ene generasjonen til den andre. Kvelden ble selvsagt fullført med en nydelig tale fra lederen vår William, en tale han hadde lagt blod, svette og tårer i. Kvelden endte der med godt humør og fine minner å mimre tilbake til. Nå som jeg har fått oppmerksomheten til deg som ikke husker mer enn inngangspartiet til lokalet, så kan jeg fortelle hvordan det faktisk endte. For dette var hvordan kvelden var planlagt. Men inni den gode

maten, den fantastiske drikken og de gode talene, dukket kaos opp.

Kaos

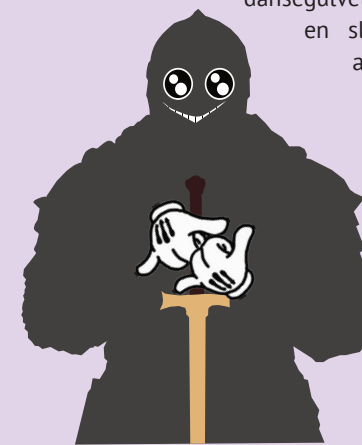
Hvor i helvete er drikkebongen min?! Irritasjon. Sinne. Mange av plassene manglet drikkebonger. Eller var det de grådige Onlinerne med 5 flere drikkebonger enn alle andre, på utkikk etter uskyldige ofre og uoppmerksomme førstiser. Dette må ha skjedd før vi kom i gang med taler, for det var en kamp å komme seg ut av stolen for å gå på do da middagen kom. Kelnerne holdt deg nede, trøkket hodet ditt langt ned i den kremede soppsuppa og smilte bredt. Og det stoppet ikke der! Da du faktisk kom deg bort fra bordet og ønsket å holde øyeblikket evig med et fint gruppebilde, da dukket bildekaoset opp. For man måtte alltid vente på han ene karen som leter etter han andre karen. Og hvorfor gikk den siste vi manglet akkurat på do da vi endelig var samlet som en flokk. Dansegulvet gikk i alle fall bra. Eller i alle fall hardt. For riddere, band og høypromille, fører til knust glass. Hjelp!

Ridder knuser glass

Ridderne er sofistikerte menn av øverste klasse. Fordi tale og innvielse av nye riddere utførte de med glans,

men på dansegulvet kom dyrene frem. Selvsagt må de jo danse hardt når det feires starten på et nytt år, med nye informatikere og nye muligheter. De tok over dansegulvet. Sverd, daljer og svette slengte seg fra det ene dansetrinnet til det andre. Titanium med David Guetta og Sia kom på. Helvete brakte løs. For plutselig ble svetten byttet ut med glasskår. Glass overalt. Og før man visste ordet av det ble

dansegulvet en slagmark. Det ble en slagmark for de litt alternative danserne uten sko. Kanskje kvelden burde endt her? Mislykka. Et rykte

om en kveld som kunne vært fantastisk. Men det var da kveldens skytsengel fløy inn og reddet kvelden. Online sitt eget band, Output, spilte. Forever Alone ble skreket av full hals og rommet fylte seg med dans og glede. Dramatikken forsvant og ble til kveldens høydepunkt. Rommet spant rundt, kanskje litt for fort, helt til det ikke gjorde det lenger. Det ble mørkt.

som spilte igår? Papito? Hvem faen er Papito? Little Daddy. Var han ekte, eller var det bare en våt drøm? Det ble en seig og forvirrende søndag. Jeg visste jeg

ikke skulle løst inn den siste bongen, og jeg burde ihvertfall ikke ha dratt på samf. Det største spørsmålet man da stiller seg selv er: var det verdt det? Og svaret er alltid ja. For gleden man får av å drikke seg sanseløs, bevege seg rundt bukseløse folk og hilse på gutta med "pattene ute", finner man ingen andre steder enn på Immballet.

TEKST OG FOTO: BERNHARD RYNNING OG JONAS HAAKONSEN REIERSEN

OUTPUT

Se fysisk utgave

DER ingen
Skulle TRU
at nokon
kunne Bog

« Ingen kommer til å tro at
jeg er god til å lage mat
etter denne artikkelen »

Jeg sier ikke at jeg forbereder meg på dommedag, men det kan vel ikke skade å være litt forberedt? For mens andre kjøper vannfilter og solcellepanel, har jeg vurdert å begynne smått – med hermetisk kjøtt. Det er noe med tanken at selv om verden går under, har du sikret deg hermetiske proteiner, og du har alltid en boks med bog bakerst i skapet som venter på deg. Og hva er vel bedre enn å kunne forberede seg på det nye kostholdet? Ikke fordi jeg tror verden skal gå under med det første, men fordi det er en viss ro i å vite at middag alltid er sikret – selv om alt annet skulle rakne.

Jeg – som mange andre – har hørt om den berømte bogskinka, men uten egentlig å forstå dens største styrke: allsidigheten. Personlig har jeg vokst opp med bogskinka som et fast innslag i en ellers middels pastasalat, men annet enn dette har jeg ikke fått hilst skikkelig på bogen. Hva kan man egentlig bruke bog til, spør du? La meg ta deg med på et lite eventyr – **der ingen skulle tro at nokon kunne bog.**

«To bog or not to bog, that is the question...»

Men er det fristende? Vil man spise en blokk med svinekjøtt lagret i gul gjennomskiktig gelé i en liten firkanta pappboks? Hvorfor trenger man ikke ha den i kjøleskapet? Hvorfor finner vi ikke andre deler av grisen utenfor kjøleskapene i butikken? Dette er helt enkle spørsmål jeg ikke har svar på, men jeg skal i denne artikkelen ta dere gjennom en kulinarisk bogopplevelse. Jeg skal vise dere hvordan du kan oppleve bogens oppturer og nedturer.

Karbognader, brunsaus og poteter

Består Bogen den «tradisjonelle norske testen»? Helt klart, jeg er målløs. En middag jeg gruet meg til en hel dag, som jeg mistenkte skulle bli en forferdelig rett, ble noe av den beste middagen jeg har spist på flere uker. Stekt bog, som ser ut som julepølser, som i denne retten erstatter karbonader/kjøttkaker smaker jaggu koteletter? Som den saftigste koteletten du noensinne fikk hos bestemor smelter den på tunga, og er en smaksbombe i munnen.

Bog har ikke bare bestått den norske testen, men den har bogstavelig talt erstattet julepølsa på min tallerken. Mamma! Jeg vil ha karbognader til julemiddagen. **Klink terningkast 6**

Bogrger aka burger med bog

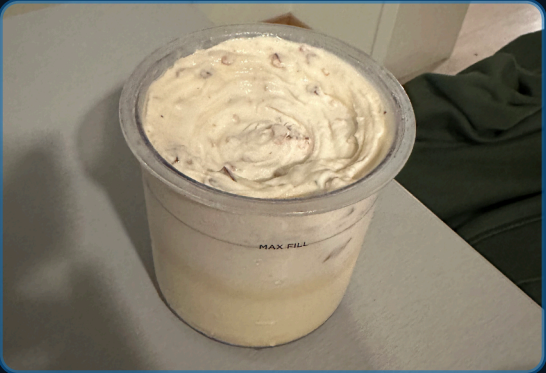
Fast food testen

For å bekrefte, og for å dobbeltsjekke at jeg ikke har blitt helt bogifisert, hadde jeg her med meg Hallvard som medtester – og vi ble begge blåst av banen. Det å blande bog med svinekjøttdeig for å lage bogrger var en genistrek. Mens løken

karamelliserte seg gyllen, og salaten ble kuttet, begynte vi å ane at dette kom til å bli noe spesielt. Bogrger er en baconburger, bare ikke en baconburger, skjønner du? Smaken er litt som juleribbe, hva er det for noe? Tilpasser bogen seg til omgivelsene og blir til nettopp det du craver så mest? Både Hallvard og jeg ble mektig imponert. Vi lander på en **terningkast 5**, kanskje beste svineburgeren jeg kan huske å ha spist!

Lite visste jeg at Bogen skulle virkelig passe inn i både den norske kosten, men også like godt inn i fast food maten, jeg måtte utfordre normalen – så hva nå? Hvis bogen virkelig kan brukes til alt, må den vel også kunne brukes i en dessert, og jeg har jo hørt at baconis kan være godt..

Bogkrem / Bogis

Her lagde jeg en standard protein vaniljeis med min Ninja Creami. En oppskrift med Helmelk, vanilje proteinpulver, et snev vaniljesukker og litt honning. For å bogifisere retten tilsatte saltede stekte biter av bog. I en god stund nå har jeg fått anbefalt baconis av roomien min, men jeg har aldri prøvd.

Men! Bogkrem og baconis er langt ifra det samme. Smaken av halvmyk bog skuffet en ellers perfektjonert oppskrift på standard proteinrik vaniljeis, og selv de harde bogbitene hadde fått smaken sin vasket vekk og smakte litt som det myke i krokan-isen. Smakløst og mykt, den er generelt bedre om den er hard (sa brura). **Terningkast 2**; ikke spesielt godt, men ser definitivt hvorfor man lager baconis.

TEKST OG FOTO: SYVER ANDERSEN

(Open)AI Insanity

«I think that AI will probably, most likely, sort of lead to the end of the world. But in the meantime, there will be great companies created with serious machine learning.»

-Sam Altman, Daglig leder for OpenAI

KI har blitt en større og større del av livene våre de siste årene. Enten du er student, i jobb eller i et fint purgatorium imellom bruker du nok KI minst et par ganger i uka. Enten det er ChatGPT, Copilot, Claude eller en hvilken modell du føler for i akkurat det tidspunktet, har du nok på et eller annet tidspunkt valgt å stille det dumme spørsmålet du var redd for at folk skulle se du googlet til din valgte KI-modell.

Derimot er ikke dette det eneste KI kan brukes til nå til dags. Bilde- og videoeredigering har tatt verden med storm. Studio Ghibli profilbilder, videoer av katter som gjør backflips, kiropraktorer som german suplexer bestemødre – en verden av ting du ikke har sett før er nå tilgjengelig ... så lenge du selger sjelen din til KI-lensherrene.

Dessverre er ikke det den eneste kostnaden av dagens KI-bruk.

Klimasvindelen

Da jeg skulle finne tall på hvor fucked klimaet blir istedenfor at dere blir sittende med enda en «i made it the fuck up»-tiktok-lignende artikkel, var det første Google slengte i ansiktet mitt en “AI-oversikt”. Er dette praktisk? Ja, for så vidt er det vel det – et sammendrag er jo det mennesker vil ha; vi velger jo veien med minst motstand.

Derimot er jeg forsynt med brenselet av min lyst til å påpeke hvorfor KI har gått for langt, og jeg valgte derfor å dykke dypere inn i hvor stor effekten er.

For meg var denne deprimerende deep-diven bare en påminnelse av min egen dødelighet, men forhåpentligvis kan den være en oppkvikker for deg, kjære leser. «Hvor ille kan det være?» spør du

kanskje. Hvorfor spiller det noen rolle om du sender 5, 10 eller 100 queries til Chat om dagen?

Jo, allerede i september i fjor la FNs klimaprogram (UNEP) ut en artikkel om klimaproblemene som følger av den voksende ekspansjonen og bruken av KI. For det første kreves det omkring 800kg med råmateriale for å lage én 2kg datamaskin.

Allikevel er ikke det største klimaproblemet kostnaden av råmaterialene vi bruker i elektronikk (som er en problemstilling for seg selv #freeCongo), men bruken av en av våre, overraskende sjeldne, naturresurser – vann. Selv om vann dekker 70% av kloden er bare 3% av dette ferskvann. For å putte det i perspektiv er det over én milliard mennesker i verden som mangler tilgang til rent drikkevann (Forbes, 2024) og siden vi dessverre ikke kan kjøle disse datasentrene med saltvann av den grunn at saltet vil ødelegge de gigantiske 40- og 5090 arrayene, må vi ty til ferskvann.

Ferskvann er som vi alle vet ganske så viktig i vårt daglige liv. Et gjennomsnittlig menneske trenger faktisk mellom 2 og 3 liter med vann daglig, selv om de fleste av oss har erstattet nærmere en liter med PK eller Monster Ultra. Spøken til sides, det er en del vann per pers per dag, og det tilsvarer ganske mye vann i løpet av et år. Spørsmålet er da: hva skjer når den globale KI-infrastrukturen er prosjektert til å bruke 6 ganger mer vann enn hele Danmarks befolkning på 6 millioner? (UNEP, 2024) Vann er jo fornybart, det må jo komme tilbake en eller annen gang? Ja, det gjør det nok, men problemet er ikke om det kommer tilbake - det er hvor og hvordan det kommer tilbake.

Regnet faller dessverre ikke nødvendigvis der vannet fordampes, og det er heller ingen selvfølge at steder som tidligere ikke har trengt å samle regnvann nå skal starte med det. De skal jo ikke burde trenge det. Dette er et problem som har startet å dukke opp blant annet i Georgia, USA, som nå har blitt en av de statene som er størst del av datasentermarkedet (BBC, 2025). I denne artikkelen beskrives det også hvordan Flint River har endret seg etter byggingen av senteret, samt at det spekuleres i om det har ført til forstyrrelse av folks private brønner.

Hvorvidt dette er riktig vet vi ikke enda, men en ting vi vet er at om ikke bruken av ferskvann er en stor nok miljørisiko, er elektrisiteten en like stor del. Mye av elektrisiteten som brukes rundt omkring i verden er fortsatt fossilt brennstoff, og for KI er dette intet unntak. FNs miljøprogram sier at en query til Chat bruker ca. 10 ganger mer elektrisitet enn et Googlesøk. Kombiner dette med 500ml vann på mellom 10 og 50 queries, antageligvis basert på størrelse, (BBC, 2025) er miljøkonsekvensene store nok til å revurdere hvor mye man bruker Chat til skolehjelpen spør du meg.

Så skummelt det er å tenke på at kloden varmes opp til temperaturen den hadde da den først ble formet er allikevel ikke det det mest skremmende med dagens KI.

Fengselsstraffen

Om du ikke har levd under en stein de siste par månedene, har du sikkert fått med deg lanseringen fra vår favoritt KI-gigant OpenAI – Sora 2. Sora 2 er en videogenereringsmodell som har tatt verden med storm, og den brukes nå av alle som er villig til å signere en kontrakt med djevelen.

«Hvorfor er denne karen så jævlige negativ hele tiden?» tenker du kanskje, og fair game, det hadde jeg også gjort om jeg var i dine sko, men la meg forklare hvorfor dette gjør meg mer kvalm enn klimaproblemene jeg har nevnt til nå.

For det første, og det minst viktige sånn sett, er hvordan disse modellene er trent. Riktigere: hva de er trent på. Disse store datasettene kommer ikke av ingenting, og de kommer heller ikke gratis. OpenAI har scrapet videoer fra over alt på internett –

YouTube, Instagram, dataspill, anime, filmer, you name it, de har tatt noe derfra. Alt for hva? Jo, alt for å kunne generere videoer «vi ikke kunne ha skapt selv».

I de fleste tilfeller er det som sagt «uskyldig humor»; katter som henger på turnere, en mann som rir på en hest som rir på en hest. Derimot er det mye som ikke er fullt så humoristisk om du spør meg.

Ta for eksempel en av de første virale videoene jeg selv fikk på feeden min dagen etter lanseringen av Sora 2. Sam Altman, OpenAI sin daglige leder, som stjeler GPUer fra en Targetbutikk (Tom's Hardware, 2025). Akkurat det vi trenger i verden, ikke sant? Muligheten til å ha din likhet brukt til å begå kriminalitet. Er ikke det sjarmerende? En meme om å bli arrestert for en KI-generert video, som vi fikk når “Will Smith” spiste spagetti, er endelig nærmere oppfyllelse!

Det verste med dette er ikke nødvendigvis at dette er en mulighet, men hvor lett det er å ikke tenke over at disse videoene kan være falske til å begynne med. Vi som er vokst opp med teknologi vet at vi skal være kritiske til det vi leser og ser på nett, men tenk på både den eldre- og yngre generasjonen i dag. Hvis vi må bruke tid på å se om noe er KI-lagd, tror du ikke det er enda vanskeligere for dem? Hvis selv du må følge med på om noe er ekte når du scroller, hva skjer med de som ikke følger med og tar alt på face-value?

Det er her «rage-baiten» starter. Videoer av folk som stjeler er ikke det eneste som har dukket opp, men også folk som blir arrestert, ofte uten grunn. Dette fyrer flammene i et allerede delt samfunn. Desinformasjonen sprer seg, vi får videoer av kjendiser som sier ting de aldri ville ha sagt, Neil deGrasse Tyson som nå «sier» at jorda er flat. Noe han selv ikke er begeistret for (StarTalk, Youtube, 2025).

En annen kjendis som ikke var særlig begeistret over KI var Taylor Swift. Om dere ikke husker hva dette gjaldt, så la meg holde det kort; ansiktet hennes ble deepfaket til pornografisk innhold (BBC, 2024). Som du ser i kildehenvisningen var dette ikke i år, men 2024. I den tid har KI-generert innhold bare blitt «bedre og bedre». Hakket dystopisk, eller? Det er ikke noe nytt med deepfakes, spesielt av kvinnelige kjendiser, men KI har bare gjort dette enklere og mer realistisk i forhold til det som før var manuelt arbeid.

Det som er ekstra ekkelt i sammenheng med dette er hvor mange KI-genererte videoer det også finnes av barn. Realistisk sett burde jo KI-modellene ha parameter som hindrer slikt innhold, men hvis folk allerede kan lage pornografisk innhold basert på det de finner på nett, hva stopper de fra å trene modellene på data fra ulovlige nettsider?

En siste tanke

For å ikke spre for mye frykt, så er ikke poenget med denne artikkelen å skremme deg til å ikke være på internett lenger. Bruk KI for å hjelpe deg med leksene, for all del, jeg skal ikke klandre deg for å ville ha litt ekstra hjelp på en vanskelig øving, jeg har selv gjort det når jeg ikke finner svarene jeg vil ha noen steder. Bare vit at det ligger mer enn en komplisert datamodell bak svaret du får tilbake.

Kilder

- Fleury, M. & Jimenez, N. (2025, 10. juli) *'I can't drink the water' - life next to a US data centre*: BBC <https://www.bbc.com/news/articles/cy8gy7lv448o>
- Gordon, C. (2024, 25. februar) *AI Is Accelerating the Loss of Our Scarcest Natural Resource: Water*: Forbes <https://www.forbes.com/sites/cindygordon/2024/02/25/ai-is-accelerating-the-loss-of-our-scarcest-natural-resource-water/>
- Morales, J. (2025, 2. oktober) *AI-generated security camera feed shows Sam Altman getting busted stealing GPUs from Target — ironic video shows OpenAI CEO saying he needs it for Sora inferencing*: Tom's Hardware <https://www.tomshardware.com/tech-industry/artificial-intelligence/ai-generated-security-camera-feed-shows-sam-altman-getting-busted-stealing-gpus-from-target-ironic-video-shows-openai-ceo-saying-he-needs-it-for-sora-inferencing>
- Rahman-Jones, I. (2024, 27. januar) *Taylor Swift deepfakes spark calls in Congress for new legislation*: BBC <https://www.bbc.com/news/technology-68110476>
- StarTalk (2025, 30. oktober) *It's Getting Harder To Know What's Real* [Video] YouTube <https://www.youtube.com/watch?v=EA0Bx2OeDj8>
- UN Environment Programme (2024, 21. september) *AI has an environmental problem. Here's what the world can do about that*. <https://www.unep.org/news-and-stories/story/ai-has-environmental-problem-heres-what-world-can-do-about>

TEKST OG DESIGN: EDVARD HJERTVIK AASEN

DOES HE
KNOW?

Men jeg hadde vel klart å se forskjellen på KI og virkeligheten? Ikke sant...?

Er egentlig KI videoer så realistiske som alle skal ha det til? Tenker du at det bare er eldre mennesker som sliter med å differensiere mellom KI og virkeligheten?

Vi lot fire informatikkstudenter gjøre en test.

Aktive brukere

Alle de fire studentene bruker KI mye. Tre av fire svarte at de bruker KI hver dag. En av studentene sa at han var positivt innstilt, men påpekte at han stadig ble skremt av realismen i KI-videoene som popper opp som reels. Alle bruker verktøyet mye i skolesammenheng. De opplever at KI hjelper dem med å forstå fagene bedre og gjør repetisjon av fagene lettere.

Hva er ekte, og hva er KI?

Vi lot de fire studentene få se to sidestilte videoer. Én KI generert video, og én ekte video. Spørsmålet var ganske enkelt: Hvilken er ekte, og hvilken er KI? De skulle vurdere seks videoer totalt, og det var knyttet en valgmulighet til hver film. Varigheten per video var seks sekunder, også fikk de enda noen sekunder på seg til å gjette før fasiten ble vist. Videoene ble vanskeligere for hver film studentene så.

De tre første videoene hadde større treffpoeng enn de tre siste. Denne tabellen viser resultatet av gjettingen.

	Student 1	Student 2	Student 3	Student 4
Video 1	Riktig	Riktig	Riktig	Galt
Video 2	Galt	Galt	Riktig	Riktig
Video 3	Riktig	Riktig	Galt	Riktig
Video 4	Galt	Galt	Riktig	Galt
Video 5	Galt	Riktig	Galt	Galt
Video 6	Galt	Galt	Riktig	Riktig

Fifty-fifty

Flere var overrasket over hvor vanskelig det var å gjette riktig. Det ble påpekt at vi mennesker kan være lette ofre overfor KI sine egenskaper.

Noen nevnte at det kan være skummelt å gjøre en ordentlig vurdering på en kjapt forbigående video. Det ble også uttrykt bekymring for foreldre og besteforeldres manglende evne til å se forskjell på KI og virkelige bilder og videoer.

Tabellen viser at gjennomsnittlig treffpoeng er 50 prosent. Altså nøyaktig samme resultat som om man hadde gjort valgene uten å i det hele tatt ha sett på noen av videoene!

Vi i *offline* er oppmerksomme på at fire personer ikke utgjør et all verdens antall respondenter, og oppfordrer til å teste egen evne til å differensiere mellom KI-genererte videoer og ekte videoer.

Tror du at du bedre enn snittet? Test selv da vel!

TEKST OG FOTO: JO NÆSS TREMOEN

Wall of fame

Livet som student er en berg-og-dal-bane av små triumfer og daglig tortur. Én dag føles det som om universet har sendt deg en skytsengel. Neste dag lurar du på hvorfor du i det hele tatt eksisterer. Velkommen til min wall of fame for livets små gleder, ... og wall of shame for alt som får meg til å rive meg i håret.

Autoutfylling av kode

Er det innafor å si at en teknisk løsning er sexy? Når du sitter i en grinde flow, enten det er skole, jobb eller bare forsøket på å holde hverdagen fra å sprekke opp i små biter, så er det rene døden å måtte avbryte alt for å:

- Finne telefonen
- Låse den opp
- Åpne melding/mail
- Finne koden
- Og håpe på at du ikke var fem sekunder treg.

Autofylling av kode er den vennen som alltid «got your back». Mangler du kok? Pils? Emosjonell støtte? Eller flyttehjelp til din nye leilighet i fjerde etasje uten heis? De stiller opp. Denne teknologien løser ingen verdenskonflikter, finner ikke kreft før onkologene, og den kan ikke stoppe deg og ITP gruppen fra å droppe ut. Den gjør bare en litt shitty hverdag, litt mindre shitty. Og det er kanskje derfor den føles så bra. Du får følelsen av å bli sett. At selv om verden, byråkratiet, Authenticator, og NTNU prøver å slite deg sakte ut, finnes det én funksjon der ute som sier: «Slapp av. Jeg fikser det». Og det er jævlign sexy.

Bursdagsgaver fra bedrifter

Det er noe poetisk i å få bursdagsgave bare fordi du er med i en kundeklubb. Mens Else Kåss Furuseth gjør sitt for å minske ensomhet i Norge, finnes det bedrifter som sørger for at alle får en liten gave, uansett hvor få mennesker du har i livet ditt. En kaffe, en bolle, en is, en truse og en rabattkode du faktisk blir glad for.

Shoutout til Godt Brød, Espresso House, Meny, Change og Tilbords. Dere sørger for mye mindre gråting på fødselsdager.

Skippe Netflix intro

“Good things comes in pairs” og sammen fungerer Autofylling og Netflix sin “Skip intro” funksjonen som de teknologiske ekvivalentene til Zendaya og Tom Holland. Når du binger en serie, er det et punkt hvor introen går fra spennende eller stemningsfull, til bare være like irriterende som brannalarmøvelsene i eksamensperioden. Første episode? selvfølgelig ser vi introen. Andre? Melodien er jo litt fengende. Tredje episode og utover? “Jeg er en seasoned pro, hvorfor behandler du meg som en amatør?”. “Skip intro”-knappen er derfor en liten, men svært viktig alliert. Den sier “La oss være ærlige. Du har sittet og sett i fem timer i strekk, vi kjenner hverandre, du trenger ikke en recap av sist episode”. Det handler ikke om størrelsen av teknologien, men hvordan den brukes.

Wall of shame

Utesteder uten aircon og med for mye lys

Jeg, som mange andre, elsker å dra ut for å danse. Med et konsept som Silent Disco skulle man tro det var vanskelig å feile. Likevel viser det seg at selv det enkleste konseptet kan gjennomføres på en helt udugelig måte. For det å lage et bra utested, er like simpelt. Det trenger en DJ, dansegulv, bar, garderobe, toaletter, det må være mørkt og det må være stemning. Hva er det et utested ikke trenger? Sterk belysning og en luftfuktighet på 80%. Løsningen er enkel: Skru ned lyset, la oss faktisk danse som om ingen ser oss. Invister i airconditioner eller en dehumidifier. I verste fall, åpne et vindu. Så enkle grep, og likevel så ofte oversett. Det gjør det nesten utilgivelig.

Jobbsøknader

Selv om relevant sommerjobb er et krav for datatek, virker det nesten som et uformelt krav for informatikk også. Hver høst stresser alle i A-blokka etter sommerjobb. Konkurransen er skyhøy, vilkårene brutale og tilfeldige, og fristene altfor tidlig. Til tross for at prosessen allerede er hjerteskjærende, selvtillits nedbrytende og slitsom, tenkte tre små djevlere: “Hvordan gjør vi dette verre?”. Den første foreslår “Hva om de må fylle inn CV-en manuelt? Ikke bare ett felt for hvert studie, verv, jobb og erfaring, men individuelle felt for oppstartsdato, slutt dato, firmanavn, stillingstittel, stillingsprosent, sjefsnavn og beskrivelse?”. Den andre torturisten ler “Hva om vi sier at vi ikke vil ha søknadsbrev, men likevel spør spørsmål som i sin helhet utgjør et søknadsbrev?”. Den siste sadisten i denne unholy trinity av et jobbsøker helvete skriker ut “Identiske automatiske avslagsbrev som detaljert beskriver hva som mangler i “din” søknad og CV, noe som avslører at vi ikke har sett på søknaden deres i det hele tatt!”. Tre små djevlere, én brutal prosess, og vi, stakkars jobbsøkere, som må godta torturen.

Meg selv

Det tok meg fem år i Trondheim (Gud, jeg er gammel) før jeg klarte å fullføre min første hiro. Ikke fordi jeg ikke drikker eller fester, noe som jeg kanskje har gjort litt for mye av. Og heller ikke fordi jeg ikke har prøvd, noe som jeg har gjort alt for ofte. Jeg har bare aldri klart å fullføre (famous last words for de som tar opp algdad).

Til mitt forsvar er hiro for meg en nightmare trifecta. Jeg liker hverken absint, redbull eller jäger. Med andre ord, om drinken skulle vært et semester på informatikk, hadde det vært høstsemesteret i andreklasse. Selv om jeg ikke er en fan av drinken, er jeg heller ikke fan av å sløse alkohol. Så etter å ha lidd meg gjennom en shot Jäger (for the love of God, la meg ta det i min rekkefølge) og munnen min endelig har sluttet å vanne, gir jeg bort redbull+absint blandingen. På den måten, selv om jeg 100% fortjener å være på the wall of shame, har jeg hvertfall en tå på den andre siden.

Er vi alle Truman ennå?

I en hverdag der trender beveger seg raskere enn vi klarer å henge med, og fremtiden etter universitetet virker stadig mer uforutsigbar enn noen gang før, hvor er det du befinner deg, kjære leser? Hvordan står det an egentlig? Kanskje er det litt vanskelig nå som vinters mørke trår inn, eller kanskje du klarer deg helt fint.

“Er dette egentlig refleksjon, eller bare mye yap?”

Det overvåkende livet

Forestill deg å være stjernen i ditt eget lille show. “Lights, camera, action!” Alt du gjør blir observert og vurdert, fordi du er underholdning, en gjenstand som blir overvåket tjuefire-sju. Folkemengdene elsker deg.

Du er en figur som lever hele livet ditt foran et kamera, uten et eneste øyeblikk med privatliv. Men det trenger du ikke å tenke på, fordi alle dine valg er forutsagt innen en viss forventning. Ville du sagt nei til det, til et liv der millioner av mennesker følger deg, der alt ser perfekt ut, men ingen egentlig kjenner deg?

Du er en Truman. Ignorer scenelysene som faller fra himmelen: Det er bare fantasien din, og når du kommer hjem igjen vil uordenen allerede være ryddet vekk. Alt går jo bra i The Truman Show, ikke sant?

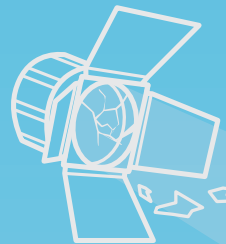
Et liv regissert av algoritmer

Se på det store bildet og tenk på hvordan de fleste lever i dag. Fri vilje er nærmest en luksusvare. “Free will is an illusion”, som folk sier, og kanskje har de rett.

Vi lever et liv halvveis digitalt der alt blir målt, analysert og tilpasset. Der man opplever algoritmer som kjenner deg bedre enn du kjenner deg selv.

Nesten som ren telepati, strekkes og forvandles annonsene du ser i hverdagen til dine innerste ønsker og drømmer før du selv vet hva du vil. Reklamene serverer interessene dine på et sølvfat, som får deg til å scrolle litt lengre, drømme litt mer, og lengte etter et liv som ser bedre ut gjennom skjermen.

For på godt og vondt blir man påvirket av dette, men du har ikke tid til å tenke for dypt, fordi du må jo gå i forelesninger og utføre oppgaver, på vei til å bli et tannhjul som skal settes inn i den store samfunnsmaskinen.

Det hjelper slett ikke at all slags media og ytelse blir sanitert, like tørt og grått som storselskapspengene som kastes i grådige lommebøker. I stedet for å ta opp verdensproblemer som kommer til å påvirke våre, og generasjonene etter oss sine fremtider, blir de rike bare rikere.

Sannheten er at mange av oss allerede lever i et like overvåket og til dels monotont liv som Truman i Seahaven, der vi konstant former oss etter hvordan vi tror andre folk ser oss. Hvert selfie er en scene, hver story har blitt et manus, og i bakgrunnen står kameraet å filmer. Er dette livet du kunne tenkt deg, bestemt av en rekke algoritmer og upersonlige skuespillere?

“Vi må bryte oss løs fra dette smilende pastellhelvete, det er ikke menneskedrømmen!”

Å bryte seg fri

Et liv uten fri vilje er ikke den fine drømmen man skulle trodd. Det er bare en midlertidig løsning før alt bryter løs og faller fra hverandre som deler av rekvesitter på et filmsett.

Har du noen gang kjent at du spiller en rolle du ikke husker å ha valgt? At du kun lever etter forventninger fra andre, og ikke etter dine egne ønsker, i denne allerede fiendtlige verdenen vi lever i?

Kan man egentlig ha et spennende og tilfredsstillende liv hvis alt er forutsagt? Nei, det tror ikke jeg. Å nå en drøm er hardt arbeid; blod, svette og tårer, en stormfylt sjø som fører til verdens ende, hvor himmelen viser seg å være malt en kunstig blå. Kommer du til å velge et liv der du forblir i tryggheten, eller klatrer du opp trappene og setter deg selv fri?

Det er ditt valg å åpne døren på slutten av trappene og trå ut i realiteten og ikke la deg påvirke av andres valg og meninger. Det er kun du som velger hva du vil tro og hvilke verdier du skal opprettholde, ikke en allmektig regissør som styrer handlingene dine.

Et valg å ta

Du kan gripe tak i ditt liv og velge din egen sti, leve livet til det fulleste, og ta én ting om gangen. Det ser kanskje ikke ut som det nå, men alle ting kommer til å ordne seg.

Man kan bare ha håp om at vår kaotiske verden finner sin balanse og retter seg selv til hva vi trenger mest; et håp om våre fremtider. Et håp om å finne sin egen stemme og retning i livet.

“Good morning, and in case I don’t see ya, good afternoon, good evening, and good night!”
- Truman Burbank, *The Truman Show* (1998)

TEKST OG DESIGN: CATRIN JOHANSEN

Drikk først, spør etterpå

Siden man skal aldri stoppe å prøve nye ting

Som student kommer nesten fylla som en selvfølge - det er synonymt. Med det kommer mye drikking på vors, mange turer til butikken og polet for å fikse øl, vin, sprit og hva som helst annet. Men noen ganger sitter man kanskje på vorset og drikker, og merker at billig-ølen ikke går så lett ned lenger, at cider'n ikke smaker like godt eller at vodkaen ikke er like fristende etter at det gikk litt dårlig forrige gang. Man trenger rett og slett noe nytt å drikke. Hvis du kjenner deg igjen, har vi i prokom gode nyheter. Vi tok oss en kveld til å teste noen enkle nye drinker.

Vodka funker med alt

Vodka og sjokolademelk:

Kvelden startet brått da vi valgte å blande vodka med sjokolademelk for å beviser at vodka fungerer med alt. Drikken hadde et interessant utseende, der alkoholen satt seg på toppen. Etter litt miksing fikk vi smakt på den, og merket kjapt at blandingsforholdet var litt viktig her. Hvis du blander inn for mye vodka ødelegges den perfekte smaken av sjokolademelk med en gang. Hvis du klarer å ikke helle for mye vodka, blir du sittende med en god drink der hver slurk gir deg sjokolademelk smak upfront med en litt sterk ettersmak. Vi gir denne terningkast 5 av 6.

Vodka, saft og sex on the beach:

For kveldens andre drink valgte jeg å ta oss med tilbake til videregående, der jeg ofte fikk høre om denne blandingen fra en kamerat. Han refererte til det som "the holy trinity" av en eller annen grunn. Drikken er enkel, en type sprit og en type saft blandet med ferdigblanda Sex on the Beach. Utseendet var appellerende med en fin, sterk rødfarge, og drinken smakte like søtt som den så ut. Kanskje også litt for søtt. Etter å ha drukket den opp ble vi egentlig bare sittende og lure på hvorfor det fikk navnet "the holy trinity", og glemte nesten å rate den. Vi valgte å gi denne en terningkast 4, og var optimistiske til resten av drikkene.

Sesongens drinker

Minttu og candy cane mint saft:

Denne her var en ide jeg fikk da vi så at de ikke bare har kommet med den vanlige julebrus-saft-smaken, men de

har også lagd en candy cane mint smak som jeg gjerne ville prøve. Da var det åpenbart for meg at denne burde blandes med minttu. Tanken var at siden begge var mint, ville de åpenbart spille hverandre gode. Denne hadde ikke så spesielt utseende, men den luktet og smakte akkurat likt som tannkrem, og etter å ha pusset tenna senere den kvelden, kunne jeg ikke la være å tro at jeg hadde smakt den samme smaken tidligere. Denne drinken ble verre og verre for hver slurk, og det kom en kommentar fra vår medtester Simen at han aldri kunne funnet på å drikke det selv. Til tross for det, var det ikke det verste noensinne, men candy cane mint saften hjalp ikke drikken med å få frem noe julestemning heller, så det blir en helt mid, terningkast 3.

Baileys og pumpkin spice iskafe:

Siden testingen pågikk på Halloween, høstens høydepunkt, var det på tide å få frem litt pumpkin spice latte. Jeg så for meg en enkel twist på baileys og kaffe. For enkelhetens skyld, som er hele prinsippet, brukte vi da iskafe pumpkin spice smaken her. Drikken hadde en ganske klar og enkel look. Etter første smak hadde vi veldig forskjellige reaksjoner. Det viser seg at med-tester Lars, som aldri hadde smakt iskafe før, ikke syntes at iskafe var noe godt. Hvis du deler denne forferdelige taken, ga Lars denne en 3. For oss andre var dette garantert høydepunktet så langt, her spilte de på hverandre super godt, og man kunne ikke smake alkoholen en gang. For å quote med-tester Karen, "Farlig godt. Kunne drukket denne all day everyday!". Enkel 6 fra de normale av oss.

KI genererte drinker

Banan likør og iskafe:

For de tre siste drikkene begynte alkoholen å få det beste av oss, så vi valgte å spørre vår gode venn ChatGPT om noen gode kombinasjoner. Han er jo alltid edru, så vi måtte nesten bare la han ta rattet, og han kjørte oss rett til en blanding av banan likør (som jeg aldri hadde hørt om før, men de utrolig nok hadde på polet) og kaffe (vi brukte iskafe igjen, med cappucino smak).

Utrolig nok så fikk denne drinken et helt likt utseende som den forrige med iskafe. Og like utrolig så var Lars heller ikke noe fan av denne drikken. Det er tydelig at det allerede var sent på kvelden på dette tidspunktet, for da vi satt og leste gjennom notatene dagen etter mente Lars at denne smakte mint. På motsatt ende av skalaen igjen, men like borte, syntes Karen at denne var god nok til å innføre desimaltall i terningkastet sitt, 5,2. Som the man in the middle glemte jeg faktisk å skrive ned min egen mening om denne drikken... Heldigvis fikk jeg skrevet ned noen andre sin, og jeg må si meg enig i at det smakte som en iskafe med banansmak. Det funket jævlig bra, og var faktisk den eneste drinken jeg lagde flere ganger i løpet av kvelden. Men uten egne notater, må jeg nesten bare stole på med-tester. Vi runder ned terningkastet til Karen og gir en 5er.

Tequila, tomat juice og hot saus:

Ettersom det første forslaget til KI funket så bra, ville nok resten også vært like bra, ikke sant? Det neste forslaget hørtes dessverre ikke noe lovende ut; tequila, tomatjuice og hot saus. En liten vri på Bloody Mary, der vi bytter ut vodka med tequila. Jeg vet ikke om det var den litt klumpete konsistensen av tomatjuicen mens jeg helte den, eller at drinken luktet strengt tatt tabasco, men her var jeg nervøs for at denne ikke skulle gå ned så lett, eller i verste fall, komme opp igjen. Vi så nervøst på hverandre før vi tok den første slurken. Denne var soleklart kveldens verste drikk så langt, og selv om man kanskje skulle tro at den stigende promillen også ville gi stigende terningkast, viste denne drikken at det var helt feil. Denne ketchupsmakende drikken fra helvete, med en spicy ettersmak blandet med tequila smaken og en konsistens som kun kan minnes om en dårlig tur til toalettet, tok knekken på oss. Den klarte på en eller annen måte å smake verre enn den luktet. Dette var sykt dritt, og det eneste som redder den fra en liten enøyet terning er at den ikke kom opp igjen. Terningkast 2.

Whiskey, coca cola og soyasaus:

Her er vi, kveldens siste, det vi bare kan håpe er ChatGPT sin magnum opus etter den forrige fiaskoen. Whiskey, coca cola og soyasaus??. Det å bare blande denne drinken føltes helt feil, hvorfor heller jeg soyasaus i koppen min?? For å ikke en gang starte på lukten av dette monsteret av en drink. Her var røde det flagg overalt. Var det kanskje en dum idé å la noen som aldri har smakt en dråpe alkohol i livet sitt ta kontroll? Vi satt en 2-åring bak rattet, og sitter igjen med konsekvensene av dette. Men gjennomføre måtte vi, og etter å ha smakt på denne, er det trygt å si at KI er langt unna å ta over verden, siden dette er noe av det verste vi har smakt. Med promillen på topp, var det få notater, men de snakker for seg selv. "Verre en smaken av død, 0/6" og "Hvordan kunne KI gjøre dette mot oss?". Det var rett og slett forræderi. Selv om jeg gjerne skulle la Karen sin misforståelse av terningkastsystemet styre vår rating og gi denne en terningkast 0, må vi avslutte dette ordentlig. Whiskey, coca cola og soyasaus får et enstemmig terningkast 1 fra oss.

TEKST: JONAS HAAKONSEN REIERSEN
FOTO: KAREN SKAUGE, SIMEN FRITSVOLD
MED-TESTERE: KAREN SKAUGE, LARS TANGEN-HESTNES

Kollektiv skrekkhistorier

"Det blir sikkert kjempekoselig å bo i kollektiv!"

Sier folk – før de ender opp med å dele kjøkken med en psykotisk melkekoker, et Foodora-bud på misjon og en fyr som aldri gir

slipp på en stekepanne. Drømmen om å flytte hjemmefra og leve Friends-livet går fra sitcom til skrekkfilm når virkeligheten

banker på (eller når noen skriker latin gjennom veggen klokka tre på natta). Det viser seg at "felleskap" noen ganger betyr

Stekepannen som forsvant

Det startet uskyldig. En stekepanne delt mellom fem studenter, kjøpt for pantepenger spart opp etter vors og en usunn mengde energidrikk. Den ble en slags hellig gjenstand i kollektivet, alltid i bruk, alltid savnet. Men det var noe rart med måten han brukte den på.

Han begynte å bli merkelig opptatt av den. Først var det bare små ting. Han brukte den alltid først, vasket den bare for seg selv, og så på deg med et skummelt blick dersom du brukte den når han hadde tenkt å lage mat selv. Så, en dag, var den bare... borte.

Vi lette overalt. Kjøkkenet ble snudd på hodet. Ingen ville innrømme å ha den, men vi visste. Den var inne på rommet hans. Bak den lukkede døra som alltid hadde en svak, metallisk lukt bak seg.

Vi banket på. Han svarte ikke. Vi kunne høre lav musikk og noe som freste. Da han endelig kom ut, hadde han med seg en duft av bacon. Han bar på noe usynlig i blikket. Noe som hadde forandret seg.

«Jeg bare låner den litt,» sa han. Men den kom aldri tilbake.

Vi snakket om det på kollektivmøte, men ingen turte å presse ham. Stemningen surnet. Mistenksomheten vokste. Jeg kjente at jeg begynte å mislike kjøkkenet. Den gamle tryggheten var borte. Det var som om et eller annet hadde festet seg i veggene sammen med stekeos og passiv-aggressiv stillhet.

Til slutt kjøpte jeg en ny stekepanne. Jeg sa ikke noe om det. Satte den bare diskret inn i skapet. Vi gikk videre. Eller prøvde. Men den første pannen? Den ble værende på rommet hans. Til han flyttet ut – og tok den med seg.

Vi snakker aldri om det lenger. Men av og til, når jeg steker noe i den nye pannen og kjenner en brent, metallisk lukt, tenker jeg på hva han egentlig gjorde der inne.

Romkameraten som ikke burde bodd der

Jeg husker fortsatt første gang jeg møtte henne. Hun virket litt distré, men høflig nok. Vi hadde akkurat flyttet inn i nytt kollektiv, og jeg var optimistisk, tenkte at det kom til å bli spennende, kanskje til og med hyggelig. Vi var jo omtrent like gamle.

Men det var noe... merkelig med henne. Små ting først.

Hun vasket klærne sine for hånd, gammeldags men helt lov. Men hun brukte Zalo. Og ikke i en bølge, men direkte i kjøkkenvasken. Med oppvaskbørsten vår. Som om det var den mest naturlige tingen i verden. Og det var bare begynnelsen.

Hun begynte å koke melk i vannkokeren. Igjen og igjen. Hun skylte den aldri skikkelig etterpå. Hver gang jeg lagde te, luktet det surmelk og noe brent. Jeg fikk en merkelig følelse av at hun ville at den skulle lukte sånn. Som om hun trivdes med det.

Så kom juleferien. Én etter én dro folk hjem, helt til bare hun var igjen. Vi tenkte ikke noe over det, hun sa hun skulle være i byen i noen dager til, og vi regnet med hun ville rydde opp etter seg. Det gjorde hun ikke.

Da vi kom tilbake i januar, luktet det rart i stua. Ikke med én gang, men sånn sakte, som om noe hadde ventet. Vi lette rundt, trodde kanskje det var søppel som hadde blitt glemt før ferien. Men det var ingen

poser. Ingen mat. Bare et lite, lukket skap i hjørnet.

Vi åpnet det.

Inne sto en grå bølge. Halvfull. Tyktflytende. Brunrosa. Lukta slo mot oss som et fysisk slag. Noen kastet opp litt i munnen. Ingen sa noe, men vi visste alle hva det var. Hun hadde spydd, og satt bøtta inn i skapet. Som om hun bare skulle ta en pause og rydde det senere. Så dro hun. Hele ferien. Lot det stå. Ingen turte spørre henne om det. Ikke da hun kom tilbake heller. Hun virket som om hun hadde glemt det. Eller valgt å late som.

Vi kastet bøtta. Med hansker. Og dobbel pose.

Og så var det rommet hennes.

Hun holdt døra lukket stort sett hele tiden, men en kveld sto den på gløtt. Jeg så inn. Hele rommet var dekket av plastposer. Klippet opp og teipet på veggene og gulvet. Som et slags hjemmelaget isolat. Det var ingenting dekorativt over det, det så ut som et sted noen prøvde å stenge noe inne. Eller ute.

Jeg sa aldri noe. Ikke til henne, ikke til de andre. Det var som om hun visste jeg hadde sett. Hun begynte å smile til meg i gangen. Men hun sa aldri hei. Hun flyttet ut like stille som hun flyttet inn. En dag var bare alt borte, bortsett fra vannkokeren, som hun lot stå igjen. Jeg kastet den uten å røre den med hendene.

Av og til drømmer jeg fortsatt om plast som rasler svakt i mørket. Og en bølge som aldri blir tømt.

Foodora-budet som ville frelse oss

Du vet når folk sier "alle i byen kjenner han"? Denne fyren var det.

Vi bodde sammen i ett år. Alle kalte ham "han crazy kristne Foodora-fyren". Han som gikk rundt med Foodora bag og stoppet hvem som helst, forbipasserende, studenter på biblioteket, folk på

butikken, for å fortelle om Jesus. Ikke sånn raskt heller. En time. Minst.

Hjemme i kollektivet satt han i stua med gitar og sang Amazing Grace. Høyt. Falskt. Men intenst. Hver kveld ble leiligheten fylt av skrå salmer og et blick som virket... opplyst, men tomt. Og han ville ha oss med. Alle sammen. På bibelstudie. Hver uke. Det var aldri egentlig et spørsmål, mer en invitasjon som bar preg av skjebne.

Og så var det de små, forstyrrende tingene.

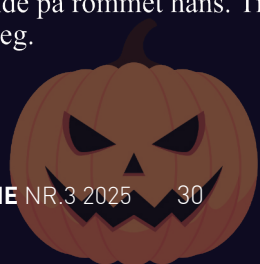
Han holdt bønn på latin hele natta. Ikke rolig bønn, nei, han hylte. Det var som å bo vegg i vegg med et enmannskor som trodde Gud var døv. Vi fikk klager fra naboene hele tiden. Han nektet å dempe seg fordi «Gud måtte høre ham».

Matvanene hans var like forstyrrende. En gang spiste han en rå potet. Rett i munnen, som om det var et eple. Jeg hørte knasingen fra kjøkkenet og visste at det var noe galt, men jeg klarte ikke reise meg. Det var som om han visste jeg lyttet.

Han flyttet ut før året var omme. Sa han hadde fått et tegn.

Noen sier han fortsatt går rundt i byen og leverer mat og velsignelser i samme åndedrag. Andre sier han startet et bibelstudie i kjelleren på Rema. Jeg vet bare én ting: Jeg skrur fortsatt av lyden når jeg hører Amazing Grace.

TEKST: AGNES AVEN SUHR

$H + V = \text{SANT}$